

18. 06. 1998 р. Женева, 1998 р. // База даних «Законодавство України» / Міжнародні організації та органи. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/993_260#Text

3. Декларація стосовно цілей та завдань Міжнародної організації праці від 10. 05. 1944 р. Філадельфія, 1944. Іст. // База даних «Законодавство України» / Міжнародні організації та органи. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/993_328#Text

4. Иванов С. А. Вопросы международно правового регулирования труда. Советский ежегодник международного права. 1965. С. 236–259.

5. Иванов С. А. МОТ: Контроль за применением международных норм о труде и его проблемы. *Государство и право*. № 7. 1997. С. 87–96.

6. Костин Л. А. Международная организация труда. 2002. 410 с.

7. Микрина В. Г. Международно-правовые механизмы защиты трудовых прав домашних работников. *Евразийский юридический журнал*. 2018. С. 118–122.

Науковий керівник: доктор філософії, асистент Корнілова О. В.

Коновальчук Ярослава Валеріївна

студентка 3-го курсу соціально-правового факультету

Національного університету «Одеська юридична академія»

СОЦІАЛЬНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ МАЛОЗАБЕЗПЕЧЕНИХ СІМЕЙ

У сучасних соціально-економічних умовах особливої актуальності набуває система соціального захисту та соціального забезпечення малозабезпечених сімей. Адже в процесі життя сім'ї, в якій перебувають на утриманні неповнолітні діти, може виникнути велика кількість соціальних ризиків, зокрема інвалідність, хвороба, бідність, виплата аліментів, втрата годувальника, безробіття. Проблема бідності, особливо багатодітних сімей, сімей, де виховуються неповнолітні діти залишається дуже актуальною, адже доводить важливість соціального захисту дитинства в сучасних реаліях, що вимагає від держави розробки та прийняття якісно нових соціальних програм, спрямованих на захист дітей у малозабезпечених сім'ях.

Негативні процеси, подібні із зміною українського суспільства, дещо обтяжують умови існування сімейств, негативно позначаються на її основних функціях – економічній, репродуктивній та виховній.

Це призводить до того, що все більше сімей обирають бездітність або відкладають народження дітей, або обмежуються народженням однієї дитини, кількість зареєстрованих шлюбів скорочується, а відсоток розлучень високий. Таким чином, система соціального захисту та соціального забезпечення відіграє провідну роль у добробуті та вирішенні певних проблем, з якими стикаються сім'ї з дітьми. Адже це є невід'ємною частиною соціальної політики будь-якої держави [1, с. 210].

Соціальне забезпечення спрямоване на матеріальну підтримку людини від соціальних ризиків (хвороба, інвалідність тощо). Мережі соціального захисту та системи соціального забезпечення можуть вирішити проблему зростаючої вразливості сімей з дітьми.

Є багато способів розробити та реалізувати соціальний захист, який може допомогти скоротити бідність у сім'ях та допомогти покращити умови, які сприятимуть розвитку дитини. Щоб охопити всі сім'ї з дітьми, які потребують підтримки, країна, крім посилення індивідуального підходу, поступово інвестує більше у системи соціального захисту та соціального забезпечення, роблячи пріоритетним завданням усунення корінних причин, з якими стикаються сім'ї з дітьми. Важливим питанням є відповідність кваліфікації персоналу системи соціального забезпечення вимогам діяльності, оскільки він «передбачає оцінку нужд у соціальних послугах сімейств, дітей, а також підростаючого покоління, планування, організацію, координацію та забезпечення їх соціальними послугами, державних соціальних допомог, пільг, компенсаційних виплат та інакшої соціальної підтримки, у тому числі слідкування за надання соціальних послуг» [2].

Державна соціальна допомога малозабезпеченим сім'ям – це щомісячна допомога, яку надають малозабезпеченим сімействам у грошовій формі у розмірі, що залежить від розміру середньомісячного сукупного доходу сім'ї. Статтею 3 Закону України «Про державну соціальну допомогу малозабезпеченим сім'ям» від 1 черв. 2000 р. № 1768-III [3] (далі – Закон) встановлено, що малозабезпечені сім'ї, які постійно проживають в Україні, мають право на державну соціальну допомогу.

Відповідно до ст. 7 Закону України «Про Державний бюджет України на 2021 рік» від 15. 12. 2020 № 1082-IX у 2021 році рівень забезпечення прожиткового мінімуму (гарантованого мінімуму) для призначення допомоги відповідно до Закону у відсотках до прожиткового мінімуму становлять: для працездатних осіб – 35 відсотків, для дітей –130 відсотків; для осіб, які втратили працездатність, та осіб з інвалідністю – 100 відсотків відповідного прожиткового мінімуму [4].

Строк виплати державної соціальної допомоги малозабезпеченим сім'ям, яким вона була призначена у минулому, продовжується без подання необхідних документів на період проведення заходів щодо запобігання виникненню та розповсюдженню коронавірусної хвороби (COVID-19), передбачених карантинними заходами, встановленим Кабінетом Міністрів України, з наступним перерахунком розміру виплаченої державної соціальної допомоги на підставі заяви та необхідних документів, поданих після закінчення зазначених заходів.

За ініціативи президента Володимира Зеленського літом 2021 року уряд ухвалив рішення про виплату 2 тисяч гривень за кожну дитину з багатодітної малозабезпеченої сім'ї, яка на 1 серпня цього року досягла 6–18 років. Виплати здійснили органи соціального захисту населення. Таким чином, були підтримані малозабезпечені сім'ї перед початком навчального року, коли кошти на дітей були особливо потрібні.

Отже, підсумовуючи, основними завданнями державної соціальної допомоги малозабезпеченим сім'ям є забезпечення мінімально необхідної матеріальної підтримки сім'ям з груп ризику малозабезпечених, сприяння їх стабільному функціонуванню та розвитку, а також підтримка малозабезпечених сімей в умовах соціального страхування, нестабільної зовнішньоекономічної та політичної обстановки.

Список використаних джерел:

1. Синчук С.М. Правосуб'єктність сім'ї у правовідносинах соціального забезпечення. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*. Серія: Юриспруденція. 2014. № 8. С. 209–211.

2. Про соціальні послуги: Закон України від 17. 01. 2019 р. № 2671-VIII. *Відомості Верховної Ради*. 2019. № 18. Ст. 73.

3. Про соціальну допомогу малозабезпеченим сім'ям: Закон України від 01 червня 2000 р. № 1768-III. *Відомості Верховної Ради України*. 2000. № 35. Ст. 290.

4. Про Державний бюджет України на 2021 рік: Закон України від 15. 12. 2020 р. № 1082-IX. *Відомості Верховної Ради*. 2021, № 16, ст. 144. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1082-20#Text>

Науковий керівник: доктор філософії, асистент Корнілова О. В.

Лисенко Ангеліна Володимирівна

*студентка 4-го курсу соціально-правового факультету
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ЩОДО ПРОБЛЕМ ЗАХИСТУ ТРУДОВИХ ПРАВ ПРАЦІВНИКІВ В УМОВАХ ПАНДЕМІЇ COVID-19

Кінець 2019 року ознаменувався подією, яка стала справжнім горем для мільярдів людей і спричинила загрозу життю і здоров'ю всієї планети. Людство стикнулося з пандемією спричиненою коронавірусом SARS-CoV-2, у зв'язку з чим, постановою Кабінету Міністрів України від 9 грудня 2020 року № 1236 в нашій державі був запроваджений карантин [1].

Рівень безробіття та незаконного звільнення невпинно зростає і, як наслідок, – відбувається занепад виробництва, великого і малого бізнесу, від чого потерпають, зокрема, самі працівники, адже роботодавці значно частіше вдаються до порушення їх трудових прав.

Відповідно до статистичних даних, з початку запровадження карантину статус безробітного отримали понад 500 тисяч українців, що у 75 разів більше, ніж показники станом на цю дату два роки тому.

Враховуючи положення Кодексу законів про працю України (далі – КЗпП України), карантин або обмежувальні заходи не є підставою для звільнення працівників.

КЗпП України передбачені деякі підстави для розірвання трудового договору, найпоширенішими з яких є звільнення за угодою сторін, звільнення за ініціативи працівника (тобто за власним бажанням) та звільнення за ініціативою роботодавця.